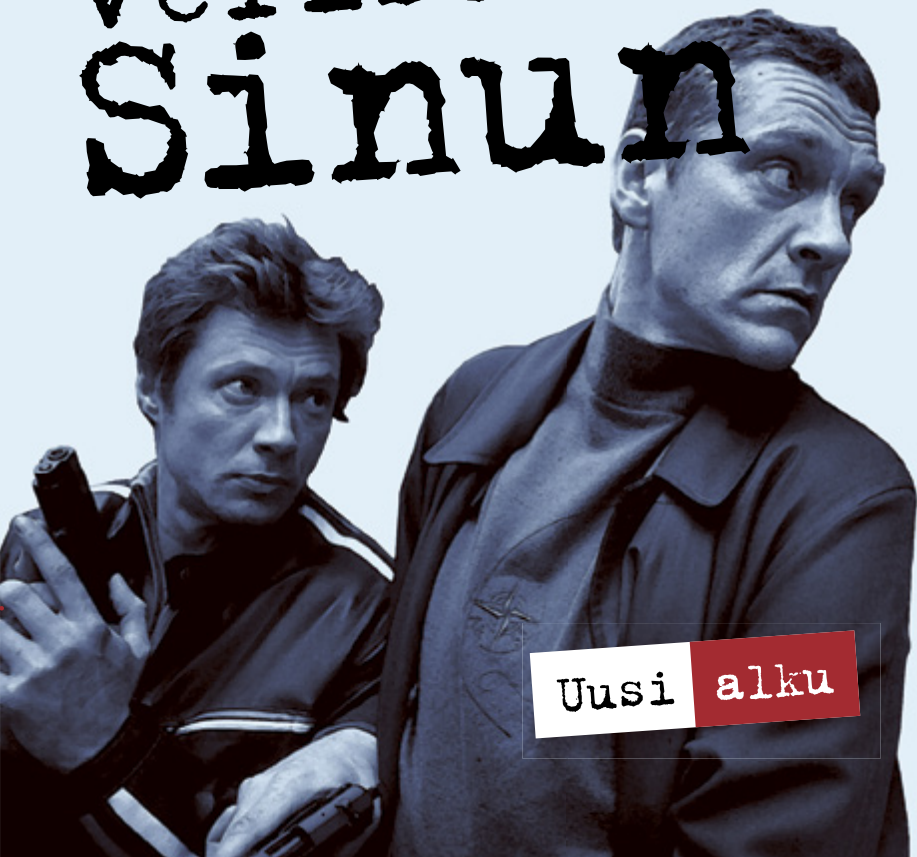

VEPE
HÄNNINEN
Kylmä
verisestä
Sinun

Uusi alku

VEPE
HÄNNINEN
Kylmäverisesti
sinun

Uusi alku

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© VEPE HÄNNINEN JA WSOY 2015

ISBN 978-951-0-41301-2

PAINETTU EU:SSA

LUKU 1

KUKAAN EI OLISI uskonut miestä miljonääriksi, kun hän töpötteli lyhyellä askeleellaan lentoaseman liukkaita parketteja pitkin. Hän näytti tavalliselta aasialaiselta turistilta, joita Helsingin lentoasema imuroi Kaukoidästä ja sirotteli edelleen pitkin Eurooppaa.

– Mister Sato? rajavartija kysyi ja siirteli tottuneesti katsettaan passikuvan ja sen kohteen välillä.

– Yes, that's me.

– Transit?

– No. Helsinki.

Rajavartija tiesi, että pääkaupungin katukuvassa hengityssuojineen parveilevat Kaukoidän turistit olivat kaikista saapujista pieni vähemmistö. Suurinta osaa heistä ei kiinnostanut pohjoinen pikkukaupunki, jonka kulttuuri rajoittui kalliolla jököttävään salaojaputkiviritelmään ja kolmanteen sijaan Euroopan itsemurhatilastoissa. He halusivat Euroopan läpäisevällä amok-juoksullaan turvottaa digikameransa merkittävimmillä selfieillä: »minä ja Eiffel», »minä ja Michelangelo», »minä ja Colosseum».

– Business or pleasure?

– Fishing.

Miehen englanti kuulosti hataralta, juuri sellaiselta, jossa ärrät kääntyvät älliksi.

– Good luck, rajavartija töksäytti ja ojensi miehelle passin.

Herra Sato vilkaisi taakseen ja huomasi, että jonossa seisojia parrakas mies. Rajavartija käänsi katseensa samaan suuntaan. Miehen olemus ei paljastanut tottuneellekaan silmälle hänen alkuperäänsä. Hän oli suomalaiseksi liian karismaattinen, venäläiseksi liian vaatimaton, ruotsalaiseksi liian maskuliininen ja saksalaiseksi liian tyylikkäästi pukeutunut. Tulija ojensi passinsa. Rajavartija avasi sen uteliaana ja kohotteli kulmiaan. Espanjalainen? Syy ihmetykseen ei ollut se, että EU-kansalaisena mies jonotteli turhaan muun maailman jonossa, vaan se, että härkätaistelija-kansan edustajaksi hän oli varsin vaaleaihoinen.

– Buenos Diaz señor Valé. Como estás?

– Muy bien. Y tu?

– Bien, crazias, rajavartija sanoi ja tajusi käyttäneensä koko Toimelan opistossa hankkimansa espanjan taidon. Hän ojensikin nopeasti passin takaisin señor Valélle ennen kuin tämä alkaisi kysellä iskupaikkavinkkejä.

Espanjalainen astui Suomen hallintoalueelle mukanaan pelkät käsimatkatavarat. Matkatavaroiden noutohallissa hän ohitti herra Saton, joka keräili hihnalta virveleiden vapoja pursuavia kassejaan. Miesten katseet kohtasivat sekunnin ajaksi, mutta kumpikaan heistä ei osoittanut mitään tunnistamisen merkkejä.

Herra Valé käveli vihreää linjaa ja tuijotti tiiviisti lat-tiaan, jotta välttyisi katsomasta tullimiestä ja schäferiä sil-miin. Liukuovet avautuivat hänen edessään, ja hän tunki vastaanottajien muurin lävitse rauhallisemmille vesille. Hienoinen huojennus näkyi hänen olemuksessaan, kun hän pysähtyi tupakkapaikan tuntumaan vetämään henkeä ja katselemaan ympärillään liikuskelevia ihmisiä, jotka pu-huivat keskenään kolkuttavaa kieltään. Matkatavaroineen ja muovikasseineen penkille leiriytynyt vanhempi paris-kunta sanaili kuuluvasti. Punoittavista naamoista päätellen he olivat palaamassa etelästä, ja mies oli onnistunut juo-maan itsensä jalattomaan tilaan. Pyylevä vaimo antoi kaik-kien kuulla, mitä mieltä oli asiasta: »Erkki-perkele! Mie otan siusta eron heti ku päästään Kitteelle!» Herra Valé hymähti, mutta veti saman tien naamansa vakavaksi. Hä-nenhän ei olisi pitänyt ymmärtää naisen puheesta sanaa-kaan.

Hengästyttävän tehokas autovuokraamon virkailija-nainen antoi Valélle pikku-Citroënin avaimet ja maan-alaisen autohallin pohjapiirroksen. Matkalla Valé pujahti miestenhuoneeseen. Pikkupoikaansa pissittävä isä antoi lempeällä äänellä ohjeita pippelin huolellisesta heputta-misesta. Valé odotti, että isä ja poika häipyivät ja WC oli tyhjä. Hän kumartui vielä tarkistamaan, että eriöissä ei nä-kynyt jalkoja ennen kuin astui reunimmaiseen koppiin ja lukitsi oven perässään.

Hän odotti hetken valppaana paikoillaan.

Valé irrotti terävällä nykäyksellä vesisäiliön kannen. Hän kääri hihansa ja työnsi kätensä säiliöön. Mies hapuili sormillaan ja sai viimein tuntuman muovisesta pakkauksesta. Valé onki säiliöstä pussin ja valutti siitä vedet. Pussista paljastui mattapintainen pistooli sekä pari lippaallista ammuksia.

Señor Valé painoi toisen lippaista aseensa perään, työnsi pistoolin selkäpuolelle housunkaulukseensa ja häipyi.

Parkkihallin ajoluiskan luona seisoskeli eksyneen näköinen Sato ja katseli ärtyneenä ulos ajavia autoja. Viimein luolan mustuudesta nousi luiskaa pitkin graffitinvärinen Citroën, joka vilautti pitkiä valojaan. Sato jäi odottamaan, että kuljettaja nousisi auttamaan hänen matkatavaransa autoon, mutta kun niin ei tapahtunut, hän nosteli tuhisten laukkunsa tavaräsäiliöön ja istahti etupenkille.

– Tervetuloa Suomeen, señor Valé toivotti puhtaalla suomen kielellä.

– What?

– I said welcome to Finland Mr. Sato.

– Don't speak that bloody language! You should be Spanish.

– Yes sir.

Saton englantia oli yllättävästi parantunut maahantulon jälkeen. Se kuulosti nyt Harvardissa tai Yallessa opitulta.

– And why didn't you help me with the backs?

– Koska sun pitäisi näyttää joltain japanilaisurpoturistilta eikä miljonääriltä, señor Valé sanoi ja käänsi auton Helsingin keskustaan vievälle väylälle.

LUKU 2

HELSINGIN HERNESAARESSA sijaitseva Verkkokauppa oli ehdettu täyteen turhaa elektroniikkaa, jota lähes yhtä turhat ihmiset kahmivat vimmalla ostoskärryihinsä. Heidän joukossaan kosmista yksinäisyyttä tunteva rikoskomisario Veli Miettinen yritti pysyä ruodussa. Se tarkoitti käytännössä järkyttävän pitkää jonoa, joka mateli noutokassoja kohti. Hänen pitkän ja laihan vartensa jatkeena keikkuva päänsä nousi mastona muiden jonossa seisovien yläpuolelle. Tuima ilme sekä paksut kulmakarvat pitkän ja kapean naaman kehyksenä synnyttivät vaikutelman hanhikorppikotkasta tai muusta eksoottisesta petolinnusta.

Veli oli tekemässä kauppoja espressokeittimestä, jonka muotoilu oli viimeistä huutoa ja sisälsi reiän, johon kuppi oli tarkoitus laittaa. Miettinen pani merkille, että monet lähtivät kassoilta mukanaan samanlainen vempele. Heidän kasvoiltaan näkyi saalistajan täyttymyksen tunne, kun he poistuivat malttamattomin askelin parkkihalliin ja sieltä ruuhkan kautta kotiin jäljittelemään televisiossa nä-

kemäänsä italialaishenkistä kahvihetkeä, jossa angorakissa kiehnää jalkaa ja ilmassa on tumman kaunottaren jetset-erotiikkaa.

Veli Mieltistä vitutti.

Se ei ole parasta maaperää eroottisille ajatuksille. Sen sijaan hänen päässään alkoi taas soida laulun säe: »If I never loved, I never would have cried». Juuri tämä kohta Simon&Garfunkelin kappaleesta oli viimeisinä vuosina kaikunut usein hänen korviessa välissä. Jostakin syystä hän alkoi hyräillä sitä rikospaikalla, kun Monosen pojat pistivät ruumiin mustaan säkkiin ja kantoivat ovesta ulos. Oikeastaan Veli ei enää edes huomannut mieltensä perusvirettä. Jos joskus ohimenevä ilon tai surun hipaisu särötti hänen panssarinsa harmautta, sen jähmetti nopeasti velvollisuuksien saumaton pakkopaita.

– Eikö Teidän laite ole edes piipannut vielä?

Veli havahtui. Takana seisoj ärtynyt nuori mies, jolla oli päässään valkoinen pipo ja silmillään suuret pyöreät lasit, mikä loi kärpäsmäisen vaikutelman. Poika heristeli hälytyslaitettaan, jossa vilkkui punainen valo. Jokaisella jonnottajalla, myös Velillä oli kourassaan laite, jonka tehtävänä oli ilmoittaa, milloin tilattu tuote oli noudettavissa kassalta. Mieltiselle systeemi toi mieleen Neuvostoliiton, joka varmisti samalla tavalla täystyöllisyyden ja piti ihmiset erinäisissä jonoissa, pois vastavallankumouksia suunnittelemasta. Nyt jonokuria rakastava jälkineuvostokansalainen tunki Velin ohitse ja osoitti kylttiä, jossa kiell-

tiin liittymästä muodostelmaan ennen kuin laite antaisi merkin.

– Tää systeemi menee ihan sekaisin, jos kaikki tunkee tänne ennen kuin laite antaa luvan, nuorukainen opetti.

– Pysykää kaikki siellä nauhan takana, runsaasti meikattu parikymppinen myymäläapulainen yhtyi tavaratalokäyttäytymisen peruskurssiluentoon.

Velin sisällä poreileva sappi alkoi kuplia kunnolla. Hän oli jo avata suunsa ja päästää kielensä alta myrkyt maailmalle, mutta puhelin soi sopivasti. Näytössä luki yksinkertaisesti ROUVA.

– Ostanko sulle nenäkarvojen poistolaitteen, helkkyvä ääni kysyi Veliltä.

– Häiritseekö mun nenäkarvat sua?

– Vain kun sulla on nuha. Sun pärstä näyttää Nerjan luolilta.

Veli tyrskähti mielikuvalle. He olivat käyneet Malagan lähellä olevissa tippukiviluolissa viisi vuotta sitten, hämmästyttävän yhteydessä.

– Eiks se oo vähän turhaa ostaa joka asiaa varten joku oma vehje? Maailma on täynnä elektroniikkajätettä?

– Voithan sä ajaa sillä vaikka perskarvat. Meneekö sulla vielä kauan?

– Mä olen jonottanut puoli tuntia, vaikka vartin piti kestää. Oota, mä käyn kysymässä.

Veli laski puhelimen korvaltaan, tunki ihmismassan läpi kassoille ja meni opettavaisen nuoren miehen viereen.

– Anteeks, saanko kysyä vaan tässä välissä ...
– Mulla on vuoro nyt!
– Mä vaan kysyn ... onko tavallista, että kestää yli puoli tuntia?

Kassa otti Velin laitteen ja luki sen sisältämän koodin.

– Tän mukaan sulla ei ole mitään tuotetta tulossa. Miksiköhän?

– Kysytkö sä sitä multa? Veli kiivastui.

– Voitko odottaa omaa vuoroas, nuori mies ärähti.

Velin sivistyksen silaama kuori murtui.

– Pidä sinä saatanan munapääkärpänen huoli omista asioistasi!

Nuorukainen tyrmistyi.

– Eipäs hiillytä, myyjätär torui.

– Mä olen kuule odottanu tässä puoli tuntia turhaan jotain helvetin kahvimasiinaa, niin että mä en ota ohjeita vastaan tommosilta ...

Velillä oli huulillaan ilmaus »debiili kerbiili», mutta hän näki itsensä käräjäoikeudessa keskustelemassa, kuinka sopivaa oli nimittää kaupan henkilökunnan edustajaa vähämieliseksi jyrksijäksi ja sai pakotettua kielensä puolinelsooniin. Myymäläapulainen vaikutti kaikesta huolimatta perin juurin loukkaantuneelta. Silti hän onnistui pakottamaan itsensä palveluasenteeseen.

– Voin laittaa tästä tilauksen, kun rauhoitut ja kerrot, millainen se keitin oli.

– Mä olen ihan rauhallinen. Joku saatanan dulce ja

kusto se oli, kiivaili Veli, jolle tuotti suuria vaikeuksia pakkotaan itsensä asiakasasenteeseen.

Samaan aikaan terhakan näköinen nelikymppinen nainen raivasi tiensä läpi tungoksen. Ihmiset katselivat ärtyneinä kiilaajaa, joka selitteli korostetun kohteliaasti etu-
luuan.

– Anteeksi, pitää mennä, ennen kuin mies ampuu jonkun. Sillä on ase.

Nainen tuli Velin luokse.

– Tulin vaan sanomaan, että sä unohdit sulkea puhelimen. Vaikka toisaalta olis toi kuulunut muutenkin.

– Saa kuulua. Tää on paskakauppa!

Tuomionsa annettuaan Veli lähti harppomaan kassalta pois päin.

– Oliko toi sun mies? kassa kysyi. – Otan osaa.

– Mä oon pahoillani. Sen pinna ei oikein kestä ääliöiden kanssa. Saatasko me se kahvimasiina tähän jollakin konstilla?

LUKU 3

KEHÄ 3:N LIIKENNEKULTTUURI ei Valén mielestä juurikaan poikennut eteläeurooppalaisesta kaahaamisesta ja kiilaamisesta. Ehkä ainoa ero oli, että suomalaiseen ajotapaan kuului lisäksi rankaiseminen ja opettaminen. Valé

oli vaihtanut kaistaa ahtaaseen koloon, minkä jälkeen loukatuksi itsensä kokenut autoilija oli vetäissyt nuoleamalla ohi ja ryhtynyt hidastamaan matkantekoa ajamalla ryömintänopeutta. Takana tulevat autot tööttäsivät ja vilkuttelivat valojaan. Señor Valé katseli ärtyneenä taustapeiliin ja muisti jälleen, minkä oli jättänyt taakseen kahdeksan vuotta sitten. Hän yritti mieltä, mitä hänen oli tullut ikävä vanhasta kotimaastaan. Sauna, salmiakki ja ruisleipä olivat hänelle yhdentekeviä. Marimekon jokapoikapaita olisi ollut hänen päällään kuin balettitrikoo painonnostajalla. Sibeliusista hän oli kuullut ainoastaan Tuntemattoman sotilaan elokuvaversiossa. Hetken mietittyään hän keksi yhden asian: valoisa kesäyö Suomenlinnan lautalla. Venäjän vallan aikaisten kasarmien himmeä okra punertavan länsitaivaan ja idän sinen välillä. Sellaista valoa ei ollut missään muualla.

Vaikka elettiin vasta kevättä, yöt olivat jo hämyisiä ja lupauksentäyteisiä. Valé mielti, olisiko hänellä mahdollisuus livahtaa yksin ulos sillä välin, kun herra Sato painuisi pehkuihin. Ajatus kiihdytti. Suomessa oli maailman vapaamielisimmät naiset, mistä syystä maasta oli tullut suosittu seksiturismin kohde. Hyvä niin, Valé mielti. Vaikka turistit eivät maksakaan seksistä, he kuitenkin majoittuvat, syövät ravintoloissa ja ostavat leukuja ja porontaljoja viemiseksi vaimolle. Eläkööt skandinaaviset jokamiehen oikeudet!

Sato keskeytti Valén pohdinnat muistuttamalla tätä velvollisuuksistaan ja antamalla ilmeisen liioiteltuja ohjeita hätätilanteiden varalle. Uistinlaukkua ei saanut jättää,

vaikka mitä tapahtuisi. Sitä mies teroitti moneen kertaan ja saattoi Valén kiusaukseen kysyä, millaiset Rapalat miehellä mahtoivatkaan mukanaan olla.

Valé ihmetteli Saton köyhäilyä ja esiintymistä tavallisenä turistina naurettavine onkivapoineen. Mies pelkäsi salamurhaajia samalla pakkomielteisyydellä kuin Hitler. Señor Valélle hysteerisen herra Saton suojeleminen oli tavanomaisen puuduttava rutiinikeikka, jonka tylsyyttä ei väärällä nimellä entisessä isänmaassa liikuskelemisen lisäksi rikkonut mikään. Saton vainoharhaisuus teki itse asiassa Valén työn henkivartijana helpommaksi, olkoonkin, että sivullisten tulkinta heidän yhdessä liikkumisestaan päättyi rekisteröidyn parisuhteen kannalle.

Valé ohjasi Citroënin Tuusulantien luiskaan. Hän katsele ajatuksiinsa vaipuneena Pyhän Laurin kirkon jyhkeää julkisivua, kun se tapahtui.

Valkoinen Transit tuli takaa ja kiilasi puskuria hipaisten Citroënin eteen. Valé kirosi suomeksi, koska teko oli hänestä maan tavatkin huomioon ottaen hävytön. Hän soitti torvea ja vilkutti valoja. Kuljettaja ei osoittanut katumusta. Sen sijaan takaovet lennähtivät auki. Valé ehti nähdä kaksi konetuliaseen piippua osoittamassa suoraan kohti ja kuuli Saton vetävän vingahtavasti henkeä.

Korvia rikkovan rätinän säestyksellä Citroënin tuulilasi muuttui harmaaksi mosaiikiksi.

LUKU 4

HILJAISSUUS VALLITSI AUTOSSA koko kotimatkan. Vaikka Veli oli huomannut Nannan kantavan autoon suurehkoa pahvilaatikkoa hän ei ollut uhmissaan kommentoinut asiaa sanallakaan.

– Keitettäskö korvikkeet? Nanna uskaltautui kysymään kotona. – Vai kostatko Verkkokaupalle pidättäytymällä kahvista?

– Haista paska!

Veliltä pääsi vastentahtoinen nolo naurahdus. Nanna oli ensimmäinen ja edelleenkin yksi harvoista ihmisistä, jotka saivat Velin nauramaan sen jälkeen, kun yksi vaivainen kahden ja puolen millin hauli oli muuttanut hänen elämänsä peruuttamattomasti. Rintaontelon läpäistessään se oli aiheuttanut myrkytyksen, joka teki Velistä lesken ja hänen kolmeviikkoisesta tyttärestään orvon.

Kun vielä ampuja onnistui kätevästi juristin avulla selviämään varttihulluna ehdollisella, nauru, hymy ja kaikki niihin viittaavakin kuoli kerralla Velin tunnekartastosta. Jäljelle jäi loputon jaksamisen pakko. Lapsen takia piti taistella. Hän oli laskenut aamuja siihen, kun tytär täyttäisi 25, jolloin hän itse olisi melkein seitsemänkymppinen. Silloin vanhemmuuden kuorma olisi kunnialla kannettu. Siihen asti oli kestettävä.

Neljännesvuosisata.

Paljonko se oli ikuisuuden rinnalla. Veli oli katsellut vauva sylissään tähtikirkkaalle taivaalle ja miettinyt, kuinka samo-

jen himmeiden tuikkujen valossa Telluksella oli kehittynyt alkulimasta olentoja, jotka koko lajinsa olemassaolon ajan ovat tuijottaneet universumin mustuuteen ja pelänneet pimeydessä mouruavia petoja. Ja eniten toisiaan. Tähdet lohduttivat häntä. Ne ottivat pois kuvitelman ainutlaatuisuudesta ja sen mukana kärsimyksen erityisyydestä. Veli tajusi oppineensa buddhalaisuuden ytimen käytännön tasolla: Kaikki on kärsimystä. Kärsimys lakkaa, kun elämänjano sammuu.

Se oli totisesti sammunut.

Sitten hänen raitiovaunuunsa astui Nanna. Ei vertauskuvallisesti vaan konkreettisesti, yliopiston päärakennuksen pysäkiltä. Nainen istahti hänen viereensä, vaikka tilaa oli yllin kyllin muuallakin ja alkoi lappilaisella hävyttömyydellä kysellä intiimejä asioita: »Mikäs sie oot miehiäs ja mihin menossa?»

Veli oli tyrmistynyt.

Silti Rautatientorin pysäkille tultaessa hän oli kertonut naiselle eläneensä ilman seksiä kolme vuotta. Museokadun kohdalla hän oli paljastanut elämänsä tragedian. Nanna ei siitä kauhistunut.

– Mie en oo pappi enkä psykologi, vaan valtiotieteilijä. Ja vaikka olisinkin, niin en sinua osaisi auttaa tässä menetyksiasiana. Mutta sen seksiasian kyllä saatan hoitaa.

Silloin Veli oli nauranut ensimmäisen kerran kolmeen vuoteen. Oli suunnattoman helpottavaa tavata ihminen, joka ei lähtenyt mairealla äänellä kauhistelemaan hänen menetyksiään.

Kun Nanna muutaman kuukauden päästä kysyi, sopisiko Velille yhteisen »kortterin» hankkiminen, Veli halusi vastata myöntävästi, mutta sotkeutui omien motiiviansa pohdintaan. Oliko kyse rakkaudesta vai käytännöllisestä ratkaisusta, jossa huoltajuuden paine jakautuisi kahden aikuisen välille? Kun hän otti asian puheeksi Nannan kanssa, tämä nauroi paskaisesti hänen väkäämiselleen.

– No tarviitko sinä apua lapsenhoidossa?

– No kyllä, mutta ei se voi olla...

– Elä sinä etelän mies vaivaa päätäsi, ei sieltä mitään järkevää kumminkaan löydy.

Veli tyytyi vastaukseen, ja Nanna kantoi tavaransa sisään. Se edellytti Velin vanhojen romujen kускаamista kaatopaikalle, sillä Nannan suku Ivalossa oli huonekalupuuseppiä. Ainoaksi ehdoksi Veli laittoi, ettei porontaljoja pantaisi seinille eikä lattioille, mutta siitä huolimatta erilaiset pirtinpöydät, pähkävirytykset ja vaskoolit saivat takatöölöläisasunnon näyttämään sevettijärveläiseltä kammita.

Veli purki keittimen laatikoista ja vuodatti samalla viimeiset kiukunrippeet pähvilaatikon litistämiseen.

– Pitäsköhän sinun laskea kymmeneen ennen kuin hiillyt tuolla lailla, Nanna ehdotti, kun huomasi että uuden keittimen kokoamisen tuoma innostus oli karkottanut maailman epätäydellisyyden aiheuttaman kiukun. – Et kai sinä töissä voi tuolla lailla hermostua?

Veli muistutti, että hän oli poliisina säilyttänyt aina amatillisen asenteen.

– Se onkin parempi, että huudat kaupan myyjille, ettei tule murhamiehille paha mieli.

Veli laittoi ensimmäiset espressokupit turisemaan, mikä tarjosi samalla sopivan tilaisuuden päästä epämiellyttävästä puheenaiheesta. Totta oli, että hän hoiti poliisin työnsä erinomaisen tarkasti ja asiallisesti. Mutta se oli vain kuorta. Häntä itseäänkin pelotti toisinaan sisimmässä vellova musta meri. Välillä kun hän oli nähnyt yltä päältä veressä ja sisälmyksissä lainehtivan rikospaikan ja saanut sen jälkeen tekijän eteensä kuulusteltavaksi, hänen oli tehnyt mieli tyhjentää lippaallinen luoteja »sen kävelevän saastan» päähän. Mielikuvat kuulusteluhuoneen seinälle leviävistä aivoroiskeista olivat tyydyttävyydessään pelottavia. Veli karkotti ne päättäväisesti, mutta samalla hän pelkäsi, että ne eivät suinkaan häipyneet vaan hakivat mielen pimeistä onkaloista uutta voimaa väkevämpään hyökkäykseen.

Veli oli kävelevä aikapommi.

Hän tiesi sen, mutta tieto ei auttanut häntä mitenkään. Hän vain toivoi ja odotti, että saisi virkauransa kunnialla loppuun. Sitten eläkkeellä olisi aikaa selvitellä päätään.

– Eikö maistu?

Nannan kysymys herätti Velin. Hän oli ajatuksiinsa uponneena juonut kupin puoliväliin maistamatta kahvin aromia.

– Niin hyvää, että vetää ihan sanattomaksi, Veli sanoi ja otti nautinnollisen siemauksen tummapaahtoista italiaista kahvia.

Nanna oli tottunut siihen, että Veli vietti paljon aikaa hiljaisuuden valtakunnassa, jonne hänellä ei ollut pääsyä.

Puhelin soi eteisessä takin taskussa. Veli ja Nanna katsoivat toisiaan kuin kaksintaistelijat ennen aseiden vetämistä.

– Virkakännykkä. Pakko vastata, Veli sanoi ja lähti eteiseen. Hänelle ei ollut yllätys, että soittaja oli Summanen Helsingin rikospoliisin väkivaltaosastolta. Kun Summanen soitti, se tiesi aina murhetta ja päänvaivaa. Yleensä sitä, että joku oli päässyt hengestään.

– Terve Veli. Nyt olis oikein keikkojen keikka, käheä ääni sanoi.

– Mulla olis vapaapäivä. Eiks Luoto ole töissä?

– Onhan se, mutta tiedäthän sä...

Veli tiesi kyllä. Luoto, Euroopan tai ainakin Fennoskandian veltoin poliisi oli kehittänyt työn välttelystä taitteenlajin. Nytkin mies oli todennäköisesti antautunut johonkin näennäistärkeään paperihommaan välttyäkseen astumasta talon ulkopuolelle.

– Miksi jotain Luotoa makuutetaan laitoksella ja valitetaan määrärahojen puutteesta, kun jonossa olis ihan oikeitakin poliiseja?

– Jos elettäisiin täydellisessä maailmassa, mulla olis etälamauttimen kokoinen penis ja mä olisin naimisissa Anna Nicole Smithin kanssa.

– Se on kuollut.

– Nobody's perfect. Meidän pitäs mennä Malmille johonkin luokkuun. Siellon juoppoporukassa yks tapettu.

– Ikävä keskeytys ryyppäämiseen.

– Ei se siihen päättyny. Muu porukka jatkoi, kunnes ruumis alkoi haista.

– Ei saatana. Onks se kroppa vielä siellä?

– No tavallaan.

– Miten niin tavallaan?

– No ne pani sen ensin sohvan sisään, mutta sitten kun se alkoi haista, ne siirsi sen rappuun. Ensin katsottiin Kau-
niit ja rohkeat ja niin pois päin.

– Halleluja! Tuu hakeen mut.

Veli käveli keittiöön ja yritti matkalla sovitella anteeksi-
pyytäväistä ilmettä naamalleen.

– Mä haen Allin koulusta, Nanna sanoi tekemättä asiasta mitään numeroa.

– Kiitos. Sano, että isi tulee illalla.

– Ihan turhaa, se ei muista sua enää.

– Etkä sitte opeta sille mitään meän kieltä.

Veli väänsi poliisiotteella Nannan käden selän taakse ja suuteli tämän niskaa.

– Älä nyt. Siitä vois tulla kirjailija. Alkuvoimainen kieli, eikös?

Veli puraisi kevyesti Nannaa ja lähti ulko-ovelle. Nanna seurasi Edith Bunkerina.

- Onko nenäliina? Kotiavaimet? Ase?
- Mä en usko aseisiin, Veli sanoi ja katosi rappuun.

LUKU 5

NÄKÖAISTIMUS MENI SUORAAN verkkokalvoilta Valén aivoille käymättä tietoisella alueella. Hän murjaisi ohjauspyörän oikealle juuri ennen kuin edessä olevan auton takaovista sojottavat aseiden piiput alkoivat välähdellä. Piennar vilisti hänen silmissään ylösalaisin kääntyneenä. Jostakin suihkusi hänen päälleen verta ja kivun vihlaus kulki hänen olkansa läpi muuttuen saman tien täydelliseksi puutumukseksi. Maailma vaappui ja näkymä vaihtui, kuin huvipuiston laitteessa. Autot, kirkontornit, leskenlehdet, kauppakolossit, kuusten latvat ja mustuneet muovikassit.

Liike pysähtyi.

Liikenne Tuusulantiellä pysähtyi.

Citroën oli kierinyt kolmensadan metrin matkan heittelehtien katolta pyörille ja takaisin. Lopulta se oli pysähtynyt ojan pohjalle Bauhausin parkkipaikan kohdalle. Kymmenet kännykkäkamerat räpsyivät autoissa. Nopeimmat ehdivät lähettää kuvan tabloideille vielä kun auto heilui jousillaan pyörinnän päätteeksi.

Musta harso kuoriutui hitaasti pois Valén näköken-

Kotimaisen rikoskerronnan kovinta kärkeä

TV-sarja *Kylmäverisesti sinun* herätti aikoinaan valta-
van kohun. Nyt se palaa takaisin uusin kertomuksin ja
uudessa muodossa: romaanina.

Uusi alku vie lukijat keskelle päähenkilöiden elämää
kahdeksan vuotta tv-sarjan tapahtumien jälkeen. Yhteis-
kunta on muuttunut ja poliisin työ käynyt yhä monimut-
kaisemmaksi samalla, kun rikostutkijoiden resurssit on
ajettu alas. Globaali pelko ja epävarmuus ovat tunkeutu-
neet suomalaisen yhteiskunnan perustuksiin.

Rikoskomisario Veli Miittisen vapaapäivä katkeaa,
kun on lähdettävä selvittämään malmilaisten juoppo-
jen läävään, kuka ryyppytovereista mahtoi tappaa yh-
den joukon jäsenen. Iso pyörä nitkahtaa liikkeelle, kun
samana iltapäivänä Tuusulantiellä ammutaan autoonsa
venäjänjuutalainen suurliikemies.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 413012

84.2

ISBN 978-951-0-41301-2

